

[Himmelstrup.]

var netop det, der i den givne sammenhæng er af interesse — det andet har ingen interesse. Det, der var os imellem, var: Hvor langt skal vi gå i vore tilbudslister? Jeg kan se på det eksemplar, jeg har af sagen med bemærkninger til tilbudslisterne, at jeg har gjort følgende notater — hvis jeg lige må læse op —:

„Modtaget gennem omdeling på mødet den 1. april kl. 15; kun lørdag og søndag til gennemgang. Svar krævet til finansministeriet senest mandag den 4. kl. 12. Delegationen skal afrejse tirsdag den 5. april.“

Det var det, der havde interesse for os i den givne sammenhæng, og aldeles ikke spørgsmålet om, hvad man måske fra udlandets side kunne kræve, eller hvilke ønskelister vi havde med hensyn til toldlettelser på forskellige områder. Det er klart, at det er spørgsmål, som vedrører erhvervene. Vore tilbudslister er naturligvis et spørgsmål om selve tariffen. Det er den vi mener vi må have rimelig adgang til at sætte os ind i, så vi også kan sætte os ind i det materiale, som danner grundlaget for den start, forhandlingerne får. Jeg gjorde da også den bemærkning — hvis jeg ikke har gjort den, så er det en forglemmelse —, at mine udtalelser skulle danne udgangspunktet for en venskabelig henstilling til den højtærede finansminister om, når han nu skal forberede kommende forhandlinger i Torquay om just det samme spørgsmål, som var til behandling i Annecy, at give rigsdagen — hvis rigsdagen igen skal inddrages i det arbejde, hvad jeg går ud fra — rimelige vilkår til også at skønne over, hvad vi fra dansk side kan tilbyde. Det er i virkeligheden det, det hele afhænger af, det er det, der har været spørgsmålet om imellem: Har vi tilbudt tilstrækkeligt, har vi villet give tilstrækkelige modydelser for de krav, vi stillede? Der er det altså i virkeligheden, at modsætningen mellem os liberalister og den mere protektionistisk indstillede opfattelse er kommet frem.

Med hensyn til den højtærede finansministers bemærkninger om det gennemsnitlige toldniveau kan jeg henholde mig til de bemærkninger, jeg gjorde til den højtærede udenrigsminister, og det citat, som jeg tillod mig at komme med fra Industrirådets tidsskrift om urimeligheden i at anvende den bevismetode, som både den højtærede finansminister og den højtærede udenrigsminister har anvendt. Urimegheden i dette er altså erkendt også fra industriens side. Jeg henstiller, at man

indstiller argumentationen på et så løst og et så urimeligt grundlag, som dette faktisk er. Kan man ikke finde noget bedre, skal man undlade at drage den slags sammenligninger.

Den højtærede finansminister var dernæst særdeles utilfreds med de bemærkninger, jeg havde gjort om nationalbudgettet. Han syntes, det var hårdt blot at sige, at nationalbudgettet i væsentlig grad var drømmerier og gætterier. Ja, det kan man måske sige, men når man på så løst et grundlag, som der er tale om her, drager så vidtgående politiske og økonomiske konsekvenser, som den højtærede regering vil drage, synes jeg nu ikke, det er helt forkert i hvert tilfælde at sige, at man skal være varsom med at gøre dette. Jeg behøver også blot at minde om, at da nationalbudgettet for 1949 blev udarbejdet, regnede man med et underskud på betalingsbalancen på små 600 mill. kr. Udviklingen dementerede dette, det endelige resultat blev kun 266 mill. kr., tror jeg. Jeg tror egentlig, at dette forhold efterhånden er ved at gå op for dem, som udarbejder nationalbudgettet, idet der i indledningen findes en udtalelse om, at man er gået over til at gøre det nye budget mere beskrivende end forudsigende. Det viser imidlertid, at den opgave, man har stillet sig i nationalbudgettet, i virkeligheden er uløselig. Der er så mange fejlkilder, man opererer med skøn og ting, som det er umuligt at operere med med blot tilnærmelsesvis sikkerhed.

I den højtærede finansministers bemærkninger savnede jeg et svar på det spørgsmål, jeg stillede om den erklæring, finansministeren afgav den 29. marts under behandlingen af skattelovene, gående ud på, at aktive skridt til standsning af hele liberaliseringsspørgsmålet kun kunne ske i forbindelse med rigsdagen. Jeg spurgte den højtærede finansminister, om denne erklæring også omfattede de skridt, den højtærede finansminister i kraft af sin stilling kan foretage rent administrativt gennem de instruktioner, han kan give forhandlerne, og den forhåndspåvirkning, den højtærede finansminister herigennem kan øve. Også det vil jeg bede finansministeren udtale sig om; det er ikke uvigtigt i den givne sammenhæng at være klar over, hvor langt den højtærede ministers tilsagn overfor rigsdagen i virkeligheden strækker.

Må jeg sluttelig gentage, hvad jeg allerede sagde i går om de foreliggende forslag — det gælder både Annecy-protokollen, rigsdagsbeslutningen om ændring af den dansk-engliske handelstraktat af 1933 og den højtærede finansministers forslag om ændringer